

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4369/2561

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นาง จ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 4, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2559 มาตรา 3, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 89, ป.อ. มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 102, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 3, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 7, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 11, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 12, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 18, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 58, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 62, พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 81, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 6, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 13 ทวิ, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 มาตรา 116, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2558 มาตรา 16, พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2558 มาตรา 118, ป.อ. มาตรา 80

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนของกลาง ส่วนเฟนิลโพรพาโนลามีนซึ่งเป็นวัตถุที่ออกฤทธิ์ในประเภท 2 จำเลยที่ 1 ร่วมกันมีไว้ในครอบครองเพื่อขายและพยายามขายในวันเวลาเดียวกันต่อเนื่องกันและเป็นจำนวนเดียวกัน ซึ่งตาม พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518 มาตรา 4 ที่บังคับใช้ในขณะเกิดเหตุกำหนดค่านิยมของคำว่า "ขาย" ให้ความหมายรวมถึงจำหน่าย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ส่งมอบหรือมีไว้เพื่อขาย จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันขายวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 2 เพียงบทเดียว ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาได้มี พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2559 มาตรา 3 (1) ให้ยกเลิก พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518 ซึ่งความผิดฐานขายวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 2 ตามกฎหมายที่ใช้บังคับใหม่เป็นความผิดตามมาตรา 16 ที่ได้กำหนดโทษไว้ในมาตรา 118 ให้ระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สี่แสนบาทถึงสองล้านบาท ต่างจาก พ.ร.บ.วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518 มาตรา 89 ที่ให้ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสี่แสนบาท ในส่วนของโทษจำคุกกฎหมายที่ใช้ในภายหลังกระทำความผิดเป็นคุณแก่จำเลยที่ 1 มากกว่า แต่ในส่วนโทษปรับกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดเป็นคุณแก่จำเลยที่ 1 มากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณบังคับแก่จำเลยที่ 1 ไม่ว่าในทางใด ตาม ป.อ. มาตรา 3 วรรคแรก กรณีเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 100/1, 102 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 3, 7 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83, 91 พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 4, 11, 12, 18, 58, 62, 81 พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518 มาตรา 4, 6, 13 ทวิ, 89, 116 ริบเมทแอมเฟตามีนและเฟนิลโพรพาโนลามีนกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง ของกลาง นับโทษจำเลยที่ 1 ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 284/2552 ของศาลจังหวัดแม่สอด จำเลยที่ 1 ให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ปรับโทษต่อ จำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ แต่หลังจากสืบพยานโจทก์ไปบ้างแล้ว จำเลยที่ 2 ขอลองคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง และวรรคสาม (2), 66 วรรคสาม พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 7 พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518 มาตรา 13 ทวิ วรรคหนึ่ง, 89 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 (ที่ถูกมาตรา 80, 83) และจำเลยที่ 1 มีความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 11, 62 วรรคหนึ่ง (ที่ถูกต้องระบุมตรา 81 ด้วย) จำเลยที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 81 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและฐานร่วมกันพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมีโทษเท่ากันให้ลงโทษฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกจำเลยทั้งสองตลอดชีวิต และปรับคนละ 3,000,000 บาท ฐานร่วมกันขายเฟนิลโพรพาโนลามีน จำคุก 20 ปี และปรับคนละ 300,000 บาท ฐานเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านช่องทาง จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 4 เดือน ฐานอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 4 เดือน ฐานอยู่ในราชอาณาจักรโดยการอนุญาตสิ้นสุด จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 4 เดือน จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพชั้นสอบสวน และจำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพภายหลังสืบพยานโจทก์ไปบ้างแล้ว เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 กระทั่งหนึ่งในสาม เมื่อรวมโทษทุกกระทงตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 แล้ว คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 46 ปี 13 เดือน 10 วัน จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 46 ปี 10 เดือน 20 วัน และปรับคนละ 2,200,000 บาท นับโทษจำเลยที่ 1 ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 284/2552 ของศาลจังหวัดแม่สอด จำเลยทั้งสองไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี ริบเมทแอมเฟตามีน เฟนิลโพรพาโนลามีน และโทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง ของกลาง จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 1 ในความผิดฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ร่วมกันพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน และร่วมกันขายเฟนิลโพรพาโนลามีน ไม่ริบโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 โดยให้คืนแก่เจ้าของ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกาโดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้อง ดาบตำรวจ สมชาย และนายจักรพล นักสืบสวนสอบสวนประจำสำนักงานป้องกันและปราบปราม

ยาเสพติดกับพวกร่วมกันจับกุมจำเลยทั้งสองพร้อมยึดเมทแอมเฟตามีน 13,800 เม็ด เฟนิลโพรพาโนลามีน 3 ถุง และโทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง ของจำเลยทั้งสองได้เป็นของกลาง จากการจัดส่งของกลางไปตรวจพิสูจน์ เมทแอมเฟตามีนของกลางคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 254.556 กรัม เฟนิลโพรพาโนลามีนของกลางน้ำหนักสุทธิ 1,964.250 กรัม จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพตามฟ้อง โจทก์และจำเลยที่ 2 มีได้อุทธรณ์ คดีในส่วนของจำเลยที่ 2 จึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ส่วนจำเลยที่ 1 ซึ่งศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษฐานเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านช่องทางและฐานอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาต โจทก์และจำเลยที่ 1 มีได้อุทธรณ์ ความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวในส่วนของจำเลยที่ 1 จึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น กรณีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 1 ร่วมกับจำเลยที่ 2 มีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย พยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนและร่วมกันขายเฟนิลโพรพาโนลามีนหรือไม่ โจทก์มีดาบตำรวจ สมชาย และนายจักรพล ซึ่งเป็นผู้ร่วมจับกุมจำเลยทั้งสองเบิกความว่า เมื่อกลางเดือนสิงหาคม 2550 ดาบตำรวจ สมชายได้รับแจ้งจากสายลับว่าสามารถติดต่อล่อซื้อยาเสพติดจากจำเลยทั้งสองได้โดยจำเลยที่ 1 ซึ่งใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 08 7309 xxxx มีหน้าที่จัดหายาเสพติดมาจากทางภาคเหนือแล้วหาลูกค้าทางภาคกลางและภาคใต้ ส่วนจำเลยที่ 2 ซึ่งใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 08 6944 xxxx มีหน้าที่ขนส่งยาเสพติดจากทางภาคเหนือมาเก็บไว้ที่กรุงเทพมหานครเพื่อส่งให้ลูกค้าและเก็บเงินจากลูกค้า จำเลยทั้งสองเสนอขายเมทแอมเฟตามีน 40,000 เม็ด และเฮโรอีน 3 กิโลกรัม ให้สายลับในราคา 6,810,000 บาท ดาบตำรวจ สมชายจึงรายงานผู้บังคับบัญชาและได้รับคำสั่งให้อำพรางตัวเป็นล่าแก่เพื่อล่อซื้อโดยให้ประสานงานกับนายจักรพลซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดจึงนัดวางแผนเพื่อล่อซื้อและจับกุมในวันเกิดเหตุโดยให้ดาบตำรวจ สมชายกับสายลับไปติดต่อล่อซื้อ ส่วนนายจักรพลกับพวกสะกดรอยติดตามเพื่อเข้าจับกุม ดาบตำรวจ สมชายโทรศัพท์นัดหมายกับจำเลยทั้งสอง จำเลยที่ 2 มาพบดาบตำรวจ สมชายและสายลับแล้วพาไปที่ห้องพักเลขที่ 320 ของ 49 กระรัต อพาร์ทเมนต์ พบจำเลยที่ 1 อยู่ในห้องพัก ดาบตำรวจ สมชายขอดูยาเสพติด จำเลยที่ 2 ไปหยิบเมทแอมเฟตามีน 1 ถุง จากตู้เสื้อผ้ามามอบให้ดาบตำรวจ สมชายดู ดาบตำรวจ สมชายขอดูทั้งหมดแล้วจะชำระเงินให้ จำเลยที่ 2 จึงเดินไปหยิบเมทแอมเฟตามีนรวม 69 ถุง ซึ่งบรรจุอยู่ในกระป๋องแป้งและ เฟนิลโพรพาโนลามีนซึ่งตอนแรกเข้าใจว่าเป็นเฮโรอีน 3 ถุง จากตู้เสื้อผ้ามามอบให้ดาบตำรวจ สมชายดู ดาบตำรวจ สมชายจึงโทรศัพท์แจ้งให้นายจักรพลกับพวกเข้าจับกุมจำเลยทั้งสองพร้อมทั้งยึดเมทแอมเฟตามีน เฟนิลโพรพาโนลามีนและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยทั้งสองเป็นของกลาง เห็นว่า พยานโจทก์ทั้งสองปากดังกล่าวเบิกความนับตั้งแต่ที่ให้สายลับติดต่อล่อซื้อยาเสพติดจากจำเลยทั้งสอง การวางแผนล่อซื้อโดยมีการเตรียมเงินที่ใช้ในการล่อซื้อ การนัดหมายส่งมอบยาเสพติดจนกระทั่งสามารถจับกุมจำเลยทั้งสองได้พร้อมด้วยเมทแอมเฟตามีน เฟนิลโพรพาโนลามีนและโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยทั้งสองเป็นของกลางเป็นลำดับโดยปราศจากข้อพิรุธ แม้โจทก์ไม่ได้นำสายลับมาเบิกความเพื่อยืนยันข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการติดต่อล่อซื้อยาเสพติดจากจำเลยทั้งสอง แต่ดาบตำรวจ สมชายเบิกความว่า สายลับใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 08 1788 xxxx ในการติดต่อกับจำเลยทั้งสอง ซึ่งตามข้อมูลการใช้โทรศัพท์ ปรากฏว่าสายลับโทรศัพท์ติดต่อกับจำเลยทั้งสองและจำเลยทั้งสองใช้โทรศัพท์ติดต่อกันเองตั้งแต่วันที่ 23 สิงหาคม 2550 จนถึงวันที่ 27 สิงหาคม 2550 ซึ่งเป็นวันเกิดเหตุที่มีการจับกุมจำเลยทั้งสองจำนวนหลายครั้งต่อเนื่องกันมาโดยตลอดและขณะที่จำเลยที่ 2 มาพบดาบตำรวจ สมชายกับพวกที่

จุดนัดพบก่อนที่จะพาไปที่ห้องพักที่เกิดเหตุก็มีการบันทึกภาพไว้เป็นหลักฐาน เมื่อไปถึงห้องพักที่เกิดเหตุก็พบจำเลยที่ 1 อยู่ในห้องและสามารถยึดเมทแอมเฟตามีนและเฟนิลโพรพาโนลามีนที่มีการติดต่อซื้อขายและส่งมอบกันได้เป็นของกลาง ซึ่งสอดคล้องกับคำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสองปากดังกล่าว ที่จำเลยที่ 1 เบิกความอ้างว่า นางมะนวยไม่ปรากฏชื่อสกุลเคยพาชายไทยคนหนึ่งมาพบจำเลยที่ 1 โดยแนะนำว่าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจและเป็นเจ้าแก่ ขอให้จำเลยที่ 1 ช่วยติดต่อล่อซื้อยาเสพติดจากพวกกะเหรี่ยงดีเคบีเอทีติดต่อไว้แล้วนั้นก็เป็นการกล่าวอ้างลอย ๆ โดยไม่ปรากฏว่าชายไทยดังกล่าวเป็นใครและเป็นเจ้าพนักงานตำรวจจริงหรือไม่ เพราะตามคำเบิกความของจำเลยที่ 1 ไม่ปรากฏว่ามีการแสดงหลักฐานบัตรประจำตัวข้าราชการตำรวจให้จำเลยที่ 1 ดูแต่อย่างใด จำเลยที่ 1 ย่อมทราบดีว่าการมีหรือจำหน่ายยาเสพติดเป็นความผิดร้ายแรงและมีอัตราโทษสูงถึงประหารชีวิต ไม่เชื่อว่าจำเลยที่ 1 จะตกลงรับเป็นคนกลางในการติดต่อล่อซื้อยาเสพติดให้แก่เจ้าแก่ซึ่งคิดว่าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจเพื่อเป็นการช่วยเหลืองานราชการโดยไม่มีหลักฐานการแสดงตัวหรือบันทึกเกี่ยวกับการที่ขอให้จำเลยที่ 1 ช่วยติดต่อล่อซื้อยาเสพติดจากผู้จำหน่ายมาเป็นหลักฐานแต่อย่างใด ในชั้นจับกุมจำเลยที่ 1 ให้การปฏิเสธโดยมิได้แจ้งหรือให้สายลับที่จำเลยที่ 1 อ้างว่าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจที่ปลอมตัวเป็นเจ้าแก่ช่วยแจ้งให้ดาบตำรวจ สมชาย นายจักรพลกับพวกซึ่งเป็นผู้ร่วมจับกุมทราบ ว่า จำเลยที่ 1 ทำหน้าที่เป็นผู้ติดต่อล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนและเฟนิลโพรพาโนลามีนของกลางจากจำเลยที่ 2 ตามที่ได้รับการติดต่อจากสายลับของดาบตำรวจ สมชายเพื่อป้องกันมิให้ตนเองต้องถูกจับกุมหรือถูกดำเนินคดีในคดีนี้ นอกจากนี้พันตำรวจโท เรวัต พนักงานสอบสวนพยานโจทก์อีกปากหนึ่งก็เบิกความยืนยันว่า ในชั้นสอบสวนจำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพต่อหน้าทนายความและล่าม โดยจำเลยที่ 1 ก็ได้แจ้งว่าเหตุที่ถูกจับกุมในคดีนี้เพราะจำเลยที่ 1 ทำหน้าที่ติดต่อล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนและเฟนิลโพรพาโนลามีนของกลางตามที่ได้รับการติดต่อจากสายลับซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจที่ปลอมตัวเป็นเจ้าแก่แต่อย่างใด หนังสือรับรองก็ไม่ปรากฏเลขที่หนังสือของทางราชการและจำเลยที่ 1 ก็ได้ไม่นำพันตำรวจตรี พงษ์วิรัช ซึ่งระบุว่าเป็นผู้ลงลายมือชื่อในหนังสือรับรองดังกล่าวมาเบิกความยืนยันรับรองว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานตำรวจในการติดต่อล่อซื้อคดีนี้ อีกทั้งตามหนังสือรับรองดังกล่าวระบุเพียงว่า จำเลยที่ 1 มีส่วนร่วมช่วยเหลืองานเจ้าพนักงานตำรวจตั้งแต่วันที่ 27 สิงหาคม 2549 ถึงเดือนมีนาคม 2550 แต่จำเลยที่ 1 ถูกจับกุมในคดีนี้เมื่อวันที่ 27 สิงหาคม 2550 ซึ่งเป็นระยะเวลาหลังจากที่มีการระบุไว้ในหนังสือรับรองดังกล่าวถึง 5 เดือน จึงเป็นพิรุธขาดน้ำหนักโดยเฉพาะตามหนังสือขอความเป็นธรรม นั้น จำเลยที่ 1 เพิ่งทำขึ้นหลังจากที่ถูกจับกุมเป็นระยะเวลาถึง 1 ปีเศษ หากจำเลยที่ 1 ถูกกลั่นแกล้งจับกุมดังที่ระบุในหนังสือดังกล่าวจริงก็น่าจะต้องรับทำหนังสือติดต่อผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อแจ้งให้เจ้าพนักงานตำรวจผู้ร่วมจับกุมหรือพนักงานสอบสวนทราบตั้งแต่แรกเพื่อมิให้ตนเองต้องถูกดำเนินคดี จึงเป็นพิรุธขาดน้ำหนักเช่นเดียวกัน พยานหลักฐานของจำเลยที่ 1 ขาดน้ำหนักไม่สามารถหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ แต่การที่ดาบตำรวจ สมชายกับพวกขอดูเมทแอมเฟตามีนและเฟนิลโพรพาโนลามีนก่อนแล้ว จำเลยทั้งสองร่วมกันนำเมทแอมเฟตามีนและเฟนิลโพรพาโนลามีนของกลางมาให้ดูโดยยังไม่ได้มีการตกลงซื้อขาย ไม่ได้ส่งมอบและไม่ได้ชำระราคากันเพราะดาบตำรวจ สมชายกับพวกร่วมกันจับกุมจำเลยทั้งสองก่อน การซื้อขายเมทแอมเฟตามีนและเฟนิลโพรพาโนลามีนของกลางจึงยังไม่สำเร็จบริบูรณ์ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 ร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนของกลาง ส่วนเฟนิลโพรพาโนลามีนซึ่งเป็นวัตถุที่

ออกฤทธิ์ในประเภท 2 ซึ่งจำเลยที่ 1 ร่วมกันมีไว้ในครอบครองเพื่อขายและพยายามขายในวันเวลาเดียวกันต่อเนื่องกันและเป็นจำนวนเดียวกัน ซึ่งตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518 มาตรา 4 ซึ่งบังคับใช้ในขณะเกิดเหตุกำหนดค่านิยมของคำว่า "ขาย" ให้หมายความรวมถึงจำหน่าย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ส่งมอบหรือมีไว้เพื่อขาย จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันขายวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 2 เพียงบทเดียว ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 1 ในความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น อนึ่ง ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกาได้มีพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2559 มาตรา 3 (1) ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518 ซึ่งความผิดฐานขายวัตถุออกฤทธิ์ในประเภท 2 ตามกฎหมายที่ใช้บังคับใหม่เป็นความผิดตามมาตรา 16 ที่ได้กำหนดโทษไว้ในมาตรา 118 ให้ระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สี่แสนบาทถึงสองล้านบาท ต่างจากพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518 มาตรา 89 ที่ให้ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสี่แสนบาท ในส่วนของโทษจำคุกกฎหมายที่ใช้ในภายหลังกระทำความผิดเป็นคุณแก่จำเลยที่ 1 มากกว่า แต่ในส่วนโทษปรับกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดเป็นคุณแก่จำเลยที่ 1 มากกว่า จึงต้องใช้กฎหมายในส่วนที่เป็นคุณบังคับแก่จำเลยที่ 1 ไม่ว่าในทางใด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 3 วรรคแรก กรณีเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นอ้างและแก้ไขโดยปรับบทกฎหมายให้ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีอาญาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง วรรคสาม (2), 66 วรรคสาม พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ.2534 มาตรา 7 พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2518 มาตรา 13 ทวิ วรรคหนึ่ง, 87 และพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ.2558 มาตรา 16, 118 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83 ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายและร่วมกันพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนซึ่งต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดสำเร็จ เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท แต่ละบทมีอัตราโทษเท่ากัน ลงโทษฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกจำเลยที่ 1 ตลอดชีวิต และปรับ 3,000,000 บาท ฐานร่วมกันขายเฟนิลโพรพาโนลามีน จำคุก 20 ปี และปรับ 300,000 บาท จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวน เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 กระทั่งหนึ่งในสาม ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก 33 ปี 4 เดือน และปรับ 2,000,000 บาท ฐานร่วมกันขายเฟนิลโพรพาโนลามีน จำคุก 13 ปี 4 เดือน และปรับ 200,000 บาท เมื่อรวมกับความผิดฐานเข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ผ่านช่องทางและฐานอยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตซึ่งถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 46 ปี 13 เดือน 10 วัน และปรับ 2,200,000 บาท โดยให้นับโทษจำเลยที่ 1 ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 284/2552 ของศาลจังหวัดแม่สอด ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ให้หักชั่งแทนค่าปรับได้เกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี รับผิดชอบต่อทรัพย์สินเคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

ชวลิต ลิ้มหาวงษ์ · ปกรณ์ วงศาโรจน์ · เอกศักดิ์ ยันตรปกรณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/4369/2561>